

בית המשפט המחוזי בחיפה

ע"ח 46014-08-20 ג'ומעה נ' מדינת ישראל

תיק חיצוני: 438580/2020

בפני כבוד השופט מאזן דאוד

מחמוד ג'ומעה עורר

נגד

מדינת ישראל משיבה

פסק דין

- 1
 - 2
 - 3
 - 4
 - 5
 - 6
 - 7
 - 8
 - 9
 - 10
 - 11
 - 12
 - 13
 - 14
 - 15
 - 16
 - 17
 - 18
 - 19
 - 20
 - 21
 - 22
 - 23
1. בפניי ערר על החלטת בית משפט שלום לתעבורה בחיפה (כב' השופט גיל קרזבוס, סגן נשיא) בתיק בפ"ת 6719-07-20 מיום 21.8.20, בגדרה הורה על פסילת העורר מלנהוג או מלקבל או מלהחזיק ברישיון נהיגה עד תום ההליכים המשפטיים המתנהלים נגדו.
2. כנגד העורר הוגש כתב אישום, במסגרתו נטען כי ביום 11.7.20 סמוך לשעה 01:00 נהג העורר ברכב פרטי מסוג סקודה מס' רישוי 632-06-801, במנהרות הכרמל לכיוון מזרח. צוין עוד, כי בנסיבות המתוארות לעיל, נהג העורר בקלות ראש בכך שנהג ברכב האמור בדרך שאינה דרך עירונית עם שטח הפרדה בנוי, בה מותרת מהירות מירבית של 80 קמ"ש, במהירות של 210 קמ"ש.
3. בעשותו כן, ייחסו לעורר בכתב האישום עבירה לפי סעיף 54(א) לתקנות התעבורה, תש"ל-1970 ועבירה של נהיגה בקלות ראש לפי סעיף 62 (2) לפקודת התעבורה, תשכ"א-1961.
4. בד בבד עם הגשת כתב האישום, הגישה המשיבה בקשה להורות על פסילת העורר מלנהוג עד תום ההליכים המשפטיים המתנהלים נגדו.
5. המשיבה טענה בבקשה כי קיימות ראיות לכאורה להוכחת אשמתו ולהרשעתו של העורר בהם צילום רכבו, הסכם שכירות לגבי הרכב שבו בוצעה העבירה והודאת העורר כמי שמחזיק ברכב. המשיבה הוסיפה כי לאור נסיבות העבירות המיוחסות לעורר ומהותן הרי שעולה חשש סביר כי הימנעות מפסילת רישיון הנהיגה של המשיב עד לתום ההליכים, תסכן את שלום וביטחון הציבור ובפרט ציבור המשתמשים בדרך. מעבר לכך, ציינה המשיבה בבקשתה כי העורר נוהג משנת 2010 וכי לחובתו 22 הרשעות קודמות.

בית המשפט המחוזי בחיפה

ע"ח 46014-08-20 ג'ומעה נ' מדינת ישראל

תיק חיצוני: 438580/2020

6. ביום 21.8.20 התקיים דיון במעמד שני הצדדים.

2

7. במסגרת הדיון שלעיל ניתנה החלטת בית משפט קמא לפיה הורה בית משפט קמא על פסילת העורר מלנהוג עד תם ההליכים המשפטיים המתנהלים כנגדו.

5

8. העורר לא השלים עם החלטה זו, והגיש את הערר שבפניי.

7

8

א. החלטת בית משפט קמא

9

קיומן של ראיות לכאורה

9. בית משפט קמא קבע כי בידי המשיבה ראיות לכאורה להוכחת עובדות כתב האישום ולכך שהמשיב הוא זה שנהג ברכב. בית המשפט נשען, בין היתר, על הסכם שכירות ביחס לרכב בו בוצעה העבירה אשר שנערך בין החברה להשכרת רכבים לבין העורר לתקופה שבין 10.5.20 עד 31.12.20 וכן, על אישור העורר בדבריו במשטרה כי הוא אכן שכר את הרכב האמור מאותה חברה במועדים שצינו בהסכם.

16

10. בית משפט קמא, בבוחנו את שאלת זהות הנהג, הרחיב רבות בדבר התרשמותו מעדויות העורר ואביו וקבע מסקנה ברורה כי התרשם שמדובר בעדויות בלתי אמינות. מסקנה זו סמך בית המשפט, בין היתר, על סתירות מהותיות בעדויות העורר ואביו, שינויי גרסאות ואי ידיעת פרטים רבים ומהותיים מצד אביו של העורר.

21

11. בית המשפט ציין בסופו של דבר, באופן מפורש, כי הליקויים המשמעותיים בעדויות העורר ואביו, כפי שתוארו לעיל, מעידים כי מדובר ב"ניסיון לחלץ את המשיב מכתב האישום". (ראה פסקה 9 להחלטת בית משפט קמא). על כן, בית המשפט פסל כל טענה כי אדם אחר נהג ברכב בזמן ביצוע העבירה ולא העורר וקבע כי במקרה זה חלה "חזקת הבעלות" מכוח סעיף 27. ב(א)+(ב) לפקודת התעבורה. לאור העובדה כי הרכב היה בחזקת העורר. מה גם, נקבע כי לא עומדת לעורר ההגנה הקבועה בסעיף 27. ב(ג) לפקודת התעבורה.

28

אמינות מצלמת א/3

12. בית משפט קמא נדרש גם לטענות העורר בדבר אי הוכחת אמינות מערכת האכיפה מסוג א/3 ושלל אותם כשהוא מפנה לפסיקה ענפה הקובעת כי לא חל כרסום כלשהו באמינות המערכת. בתוך כך, ציין בית המשפט כי הוגשו תעודות ציבור המוכיחות, ולו לכאורה, תיקונה של המערכת.

33

בית המשפט המחוזי בחיפה

ע"ח 46014-08-20 ג'ומעה נ' מדינת ישראל

תיק חיצוני: 438580/2020

1

2

מסוכנות העורר ועילת פסילה;

3 13. בסוגיות אלו קבע בית משפט קמא כי ישנה מסוכנות גבוהה מצד העורר וכי מתקיימת עילה

4 לפסילה. בית המשפט נסמך על נסיבות המקרה "וחומרות המופלגות של העבירה" כמפורט

5 כדלקמן; נהיגה במהירות קצינות של 210 קמ"ש במקום 80 קמ"ש כשבמהירות זו יכולת

6 התגובה של הנהג נפגעת משמעותית, לחובת העורר, הנוהג משנת 2010, 22 הרשעות

7 קודמות, מתוכן 3 עבירות מהירות כשהאחרונה משנת 2019.

8

9 14. בית המשפט הורה על פסילת המשיב מלנהוג עד תום ההליכים המשפטיים המתנהלים נגדו

10 ולא מצא מקום לקצוב את הפסילה לתקופה הקצרה מ-6 חודשים.

11

ב. הטענות במסגרת הערר

12

13 15. בפתיח לערר מציג העורר מקבץ שאלות ו"תהיות" לדידו שעליהן נעמוד להלן;

14

15 16. העורר פותח בשאלה בדבר האם כבר בשלב ראשוני זה, כשטרם החל המשפט בתיק העיקרי,

16 באפשרות בית המשפט לקבוע כי נהיגת המשיב מסכנת את ציבור המשתמשים בדרך

17 ולהורות על פסילתו, זאת כשלדבריו, לא קיימות ראיות פוזיטיביות לכך שהעורר הוא שנהג

18 ברכב וייחוס העבירה לעורר נעשה בהסתמך על חזקת הבעלות בלבד.

19

20 17. סוגיה נוספת אשר בית המשפט קמא, לדידו של העורר, לא נתן לה משקל היא; העובדה

21 שלמעשה חרף טענות המשיבה בדבר מסוכנות העורר הרי שבחרה המשטרה בתום החקירה

22 שלא לפסול מנהלית את רישיון הנהיגה של העורר, למרות האפשרות הנתונה לה לעשות כן,

23 והמתינה עד להגשת הבקשה לפסילה עד תום הליכים. העורר טוען, כי אילו אכן האמינה

24 המשטרה כי בידיה די ראיות להוכחת אשמת העורר הרי שכבר אז היה עליה לנקוט בפסילה

25 המנהלית.

26

27 18. שלישית, העורר מעלה טענה בדבר היעדר אחידות בהכרעות בית משפט קמא כאשר הוא

28 מפנה להחלטת בית המשפט ב- בפ"ת 11509-08-16 מדינת ישראל נ' טולדנו, כשלשיתנו,

29 מדובר במקרה המתאפיין באותן נסיבות אלא שהחלטת בית המשפט קמא הייתה שונה

30 באופן קיצוני.

31

32 19. בחלקו האחרון של הפתיח טוען העורר כי בית משפט קמא חרג מכללי השיטה האדוורסרית

33 המונהגת במשפטנו כך שפעל כ"שופט חוקר".

34

בית המשפט המחוזי בחיפה

ע"ח 46014-08-20 ג'ומעה נ' מדינת ישראל

תיק חיצוני: 438580/2020

- 1
- 2 20. הנימוקים והטעמים בבסיס הערער, כדברי העורר, הוצגו בחלקו השני של הערר ואלו הם;
- 3
- 4 21. ראשית, העורר טוען כי לא היה מקום לפסילה טרם משפטו לאור; היעדר ראיות
- 5 פוזיטיביות המעידות כי הוא זה שנהג ברכב בעת שבוצעה העבירה; ההסבר המפורט שספק
- 6 ולפיו לא נהג ברכב כאמור, מיעוט הרשעות בעבירות מהירות, לדידו, ביחס להיותו נהג מעל
- 7 עשור שנים.
- 8
- 9 22. נטען גם, כי עיסוקו של העורר מצריך שימוש ברישיון נהיגה והפסילה אף עלולה להביא
- 10 לפיטורו לאלתר כך שמדובר בפגיעה קשה בעורר.
- 11
- 12 23. העורר טוען, כי שגה בית משפט כמה עת החליט על פסילה בטרם בירר את טענת האליבי
- 13 אשר העלה העורר בהזדמנות הראשונה כשאף החלטת בית המשפט לדידו, נסמכה על חזקת
- 14 הבעלות בלבד ולא על ראיה פוזיטיבית כלשהי. העורר שב ומבקש גם במסגרת ערר זה
- 15 להיבנות מהטענה בדבר אי הוכחת אמינותה של מצלמת א/3.
- 16
- 17 24. העורר מעלה בנוסף טענות שיהיו וזאת כדלקמן; העבירה הנטענת בוצעה ביום 11.07.2020
- 18 כשהבקשה לפסילה עד תום הליכים הוגשה רק ביום 29.07.20; הדיון בבקשה נדחה מספר
- 19 פעמים, בהסכמה, כשבסופו של דבר הדיון התקיים רק ביום 21.08.20, כך שאליבא דה
- 20 עורר, למעלה מחודש ימים לא ראתה המשיבה כל מסוכנות מכך שהעורר ימשיך לנהוג וכי
- 21 המסוכנות התגבשה רק בהכרעת בית משפט קמא אשר, כדבריו, לא נתן משקל לטענה זו
- 22 של העורר.
- 23
- 24 25. לאור מכלול טענותיו שלעיל, טוען העורר כי אין להותיר את ההחלטה על כנה.
- 25

ג. דיון והכרעה

- 26
- 27
- 28 26. בשלב בקשה לפסילה עד תום ההליכים יש להניח לפתחו של בית משפט הדין בבקשה ראיות
- 29 לכאורה המבססות את אחריותו של העורר בביצוע העבירות המיוחסות לו בכתב האישום.
- 30 סעיף 27 ב' לפקודת התעבורה מניח את המסד העובדתי הדרוש מכוח החזקה שחלה על
- 31 בעלים של רכב, לביצוע עבירות תעבורה שנעברה ברכב, גם במקום שבו הבעלים לא נהג
- 32 ברכב.
- 33

בית המשפט המחוזי בחיפה

ע"ח 46014-08-20 ג'ומעה נ' מדינת ישראל

תיק חיצוני: 438580/2020

27. חזקת הבעלות המפורטת בסעיף 27 ב' לפקודת התעבורה חלה על כל עבירות התעבורה גם החמורות וגם אלה הטעונות מחשבה פלילית. ברקע הדברים, נזכיר את הגישה העקרונית ביחס לחזקת הבעלות, ועל פיה:

"אחריות בעל הרכב לעבירות תעבורה שבוצעו ברכבו נקבעה בהתאם לסעיף 27 פקודת התעבורה, הקובע כי נעשתה עבירת תעבורה ברכב, רואים את בעל הרכב כאילו הוא נהג ברכב אותה שעה ... זולת אם הוכיח מי נהג ברכב, ... או אם הוכיח למי מסר את החזקה ברכב ... או הוכח שהרכב נלקח ממנו בלי ידיעתו ובלי הסכמתו". רע"פ 9/11 צמח נ' מדינת ישראל (11.4.2001)

28. מכאן, אני סבור כי צדק בית משפט קמא במסקנתו לפיה אכן קיימות ראיות לכאורה להוכחת כתב האישום, וזאת על יסוד החזקת המשיב ברכב בהתאם להסכם שכירות בין חברת שלמה סיקס חברה להשכרת רכב, לבין העורר, לתקופה שבין 10.5.2020 עד 31.12.2020, ביחס לרכב בו בוצעה העבירה. אף העורר, הודה בחקירתו במשטרה כי הוא זה ששכר את הרכב במועדים המפורטים בהסכם. משכך, ועל יסוד סעיף 27 ב' (א) – (ג), האחריות, היא על שכמו של העורר, ודי בחזקה זו כדי לבסס, לעת הזו, את הראיות לכאורה להוכחת העובדות בכתב האישום.

29. העורר, הציג לראשונה, בפני בית משפט שדן בבקשה לפסול את המערער מלנהוג עד תום ההליכים נגדו, ראיות הגנה בהליך המתקיים בפני המותב שדן בבקשה לפסילה עד תום ההליכים. השאלה שיש להציב בשלב הזה, היא הכיצד על המותב הדן בבקשת הפסילה עד תום ההליכים, לנהוג בראיות ההגנה שהוצגו בפניו לראשונה ולא הובאו כחלק מחומר החקירה? בית משפט קמא, במהלך הדיון אפשר למשיבה לחקור את עדי ההגנה, ביחס לזהות הנהג במועד הרלוונטי לכתב האישום, בטענה כי האחר הוא זה שנהג ברכב, חקר בעצמו, ובמסגרת החלטתו אף קבע ממצאי מהימנות לגבי גרסת ההגנה ותוך קביעה נחרצת לפיה עדותו של האחר (סלימאן) לא הותירה עליו רושם אמין, וכי הסתירות המהותיות והמפורטות, בגוף ההחלטה מלמדים שעדותו של סלימאן ושל המשיב מטרטן אחת ויחידה, והיא, ניסיון לחלץ את המשיב מכתב האישום.

30. בית משפט העליון, התייחס לשאלה הזו במסגרת בש"פ 5324/15 אברהם לוז נ' מדינת ישראל וקבע כי ככלל אין מקום להצגת ראיות הגנה לראשונה בפני המותב הדן בבקשת המעצר (לענייננו, בקשה לפסילה עד תום ההליכים) והמותב השומע את ההליך העיקרי הוא זה המופקד על שמיעת ראיות שני הצדדים ועל קיום החקירות הנגדיות לגביהם. כך קבע בית המשפט: "עם זאת, גם בשלב המעצר אל לו לבית המשפט להתעלם מראיות לכאורה

בית המשפט המחוזי בחיפה

ע"ח 46014-08-20 ג'ומעה נ' מדינת ישראל

תיק חיצוני: 438580/2020

1 התומכות בגרסת ההגנה ובייחוד בגרסת אליבי שמעלה נאשם, אם כי אין לצפות כמובן
2 שבית המשפט יידרש בשלב המעצר לשמיעת עדות או לקיום חקירה נגדית. בהקשר זה
3 כבר נפסק כי אף שבית המשפט הדן במעצר אינו יכול להתייחס לאמינותם של עדים "הוא
4 יכול וחייב לבחון את הסבירות הכללית ואת הסיכונים של הטעיה ורשאי הוא לתת דעתו
5 למועדים בהם ניתנו הראיות ולדרך בה נאספו. כן ראו: בש"פ 322/80 מדינת ישראל נ'
6 אוחנה, פ"ד לה(1) 359, 362-363 (1981) (להלן: עניין אוחנה); ליישום ראו לדוגמא: בש"פ
7 90/15 דבש נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו) (2.3.2015); בש"פ 4015/13 נאשף נ' מדינת
8 ישראל (פורסם בנבו) (8.7.2013); אך ראו: בש"פ 5899/12 כנעאני נ' מדינת ישראל
9 (פורסם בנבו) (22.8.2012); בעניין אוחנה התייחס השופט (כתוארו אז) שמגר לאופי
10 הבחינה הנדרשת בשלב המעצר בציינו: "למותר להדגיש, כי ייתכנו נסיבות בהן תהיה
11 התמונה, כפי שהתבקשה בעיני בית המשפט הדן במעצר, שונה מן התמונה המדויקת
12 יותר, אליה יגיע בית המשפט שידון במשפט לגופו, אך בית המשפט הדן בשאלת המעצר
13 איננו יכול אלא לדון בחומר, כפי שהוא מובא בפניו, היינו בחומר הכתוב ולבחון את
14 הסבירות הכללית של כל מה שמובא בפניו על-ידי שני הצדדים".

15
16 31. בנסיבות דנן, בית משפט קמא אכן לא התעלם מהראיות ההגנה שהוצגו על ידי המערער,
17 כמצופה. עם זאת, יש לציין ולהדגיש כי לא היה מקום לחקור את עדי ההגנה, והיה מקום
18 להפנות אותם, להגיע לתחנת המשטרה על מנת להשלים את חקירת המשטרה, ולאחר
19 השלמת חקירת המשטרה, המערער יוכל, אם הוא סבור כי חל כרסום בתשתית הראייתית
20 להגיש בקשה לעיון חוזר נוכח הכרסום בראיות ההגנה, ולא לקבוע ממצאי מהימנות כפי
21 שעשה בית משפט קמא.

22
23 32. למרות שבית המשפט לא היה אמור לקיים הליך שמיעת ראיות ההגנה לפניו(תפקיד מסור
24 למותב הדן בתיק העיקרי), לא מצאתי כי בכך נגרם כל עיוות דיוני המצדיק מסקנה אחרת
25 מזו שהגיע אליה בית משפט קמא. הבירור פי שנעשה היה בהסכמה מלאה מטעם ההגנה,
26 ללא הסתייגות של מי מהצדדים.

27
28 אני תמים דעים עם מסקנתו (להבדיל מהדרך) לפיה אין כרסום כלל ועיקר בתשתית
29 הראייתית שהונחה לפתחו, וכי המערער לא הצליח, ולו לכאורה, להוכיח שאדם אחר נהג
30 ברכב וזאת מאחר והגרסה שהובאה לפתחו של בית משפט קמא, היא גרסה שסבירותה
31 נמוכה, וקיים סיכון, כפי שקבע בית משפט קמא של הטעיה וזאת ובעיקר נוכח הגרסה
32 מלאת הסתירות מצדו של 'הנהג האחר' כפי שהצביע עליו בית משפט קמא בסעיפים 7 ו-8
33 להחלטתו. בנוסף, העובדה כי המערער לא סיפר בהזדמנות הראשונה, בעת שנחקר כי אביו
34 הוא זה שנהג ברכב אלא גרסתו הייתה שונה בתכלית השוני מהגרסה שהובאה לפני בית

בית המשפט המחוזי בחיפה

ע"ח 46014-08-20 ג'ומעה נ' מדינת ישראל

תיק חיצוני: 438580/2020

משפט קמא ולפיה הרכב נלקח על ידי מי מחבריו מבית הקפה בו הוא הניח את מפתחות הרכב.

מעבר לאמור לעיל, יש לציין שעיתוי העלאת גרסה זו במועד שמיעת הבקשה לפסילה עד תום ההליכים, מלמדת כי אכן מדובר, כפי שקבע בית משפט קמא (סעיף 9 להחלטה) שגרסת ההגנה שמועלית בשלב הזה, היא ניסיון לחלץ את המשיב מכתב האישום ועומדת בסתירה לגרסתו הקודמת.

33. תמונה ביותר שהמערער במהלך חקירתו חזר פעם אחר פעם שלא נהג ברכב, התחייב פעם אחר פעם במסגרת חקירתו **"אני אמצא מי הנהג"** (הודעת הנהג עמ' 3 שו' 45, עמ' 4 שו' 54, ושורה 60), אך מאז סיום חקירתו, לא טרח לחזור ולספק גרסה מלאה במשך תקופה ארוכה, מי אכן נהג ברכב במועד הרלוונטי לכתב האישום. התפנית התרחשה רק עם הגשת הבקשה לפסילה עד תום ההליכים, וגם כשהציג גרסה באשר לזהות הנהג, פתאום, בניגוד לכל היגיון, בניגוד להודעתו המפורטת מיום 23.7.2020, הנהג, שלטענתו נהג ברכב הוא אביו, בן 71 בנסיבות שמעלות תמיהות של ממש, כפי שציין בית משפט קמא לפיהן אביו בן ה- 71 יצא את ביתו בכפר מכר ביום שישי בשעות הערב, עלה על אוטובוס לעיר עכו (כשלא בטוח שיש אוטובוסים שעובדים בשעות אלה) נכנס לביתו של המשיב שהיה פתוח (על אף הגרסה המפורטת שהמפתחות הונחו בבית הקפה) ומבלי לשאול את רשותו של המשיב כאשר מדובר, כפי שציין בית משפט קמא בפעם הראשונה בה הוא עושה שימוש ברכב, וזו על מנת לנסוע בשעה כה מאוחרת לחוף ים עלום בסמוך לעיר עתלית ובמהירות התואמת מטוסים ולא רכבים, גרסה זו, **מבלי להידרש לשאלת המהימנות**, יש לציין תמונה, לא סבירה, וגלום בה סיכון לא מבוטל של הטעיה נוכח האמור לעיל.

אני סבור כי לא היה מקום שבית משפט קמא יתייחס למהימנות העדים -זו מקומה בהליך העיקרי - אך אין ספק שהיה וגם היה מסומך להתייחס לסבירות הכללית של גרסת ההגנה ו/או ל- **'סתירות או פירוכות הגלויות על פניה'** (בש 322/80 **מדינת ישראל נ' יחיעם אוחנה**, פ"ד לה (1) 359, פסקה 5); ורשאי לתת דעתו על מועד העלאת הגרסה ולדרך אסיפת ראיות אלו. על כן, קבע בית משפט קמא, בצדק רב, כי אין בגרסה זו כדי לכרסם בחזקת הבעלות או בתשתית הראייתית בתיק החקירה, לפיה הרכב היה בחזקתו וכי לא הצליח לבסס ולו לכאורה ברמה הנדרשת את ההגנה הקבועה בסעיף 27 ב (ג) לפקודת התעבורה.

34. באשר לטענה הנוספת שהעלה המערער ביחס לאמינות מערכת האכיפה מסוג א' 3 אני תמים דעים עם בית משפט קמא כי אין בטענה זו כדי לפגום בקיומן של ראיות לכאורה, ושאלת אמינות המצלמות תיבדק במסגרת התיק העיקרי, וזאת מבלי לפגום או לכרסם

בית המשפט המחוזי בחיפה

ע"ח 46014-08-20 ג'ומעה נ' מדינת ישראל

תיק חיצוני: 438580/2020

בקיומן של ראיות לכאורה להוכחות עובדות כתב האישום, ראו בהקשר זה רע"פ 1771/19
ליאור עבודי נ' מדינת ישראל וכן ע"פ 2983/19 סאלח פחמאוי נ' מדינת ישראל, בגדרן קבע
בית משפט קמא כי פסק דין בעניין בדראן לא פסל את אמצעי האכיפה מסוג א 3 וכי אין
בפסק דינו של בית משפט השלום לתעבורה בגדר תקדים אחר או הלכה מנחה. לטעמי,
תעודות עובד ציבור באשר לתקינות המצלמה בה צולם הרכב, ובהתאם הוכחה תקינותה
של המערכת, לכאורה, יש בהן די כדי להקים את הראיות לכאורה הנדרשת בשלב הזה.
הטענות יתבררו, כאמור לעיל, במסגרת ההליך העיקרי.

35. באשר למסוכנות; היא האם נהיגתו של העורר מסכנת את הציבור, אם לאו. בגדר בחינה
זו, יש לאזן בין שיקולי ההגנה על האינטרסים של הנהג הפוגע, ובכלל זה נסיבותיו האישיות
המיוחדות, לבין הצורך להגן על שלום הציבור מפני נהיגה המסכנת חיים (ראו ע"פ 3883/04
אבו סיביה נ' מדינת ישראל [פורסם במאגרים] (11.5.04). על מסוכנותו של הנהג ניתן
ללמוד משני מקורות מרכזיים: האחד הינו נסיבות התאונה, והשני מתוך עברו התעבורתי
של הנהג (ראו בש"פ 8161/06 גבריאל נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (7.11.06).

בבש"פ 513/88, מדינת ישראל נ' רז גולין, קבע בית המשפט העליון:

"מסכים אני עם השופט המלומד בבית המשפט קמא, שהשאלה המרכזית במקרים כגון
אלה היא, אם נהיגתו של הנהג המעורב מסכנת את ביטחון הציבור בדרכים. על אלה ניתן
ללמוד משני מקורות: התנהגותו של הנהג בתאונה הנדונה והתנהגותו בדרכים בדרך כלל,
כפי שהיא באה לידי ביטוי בהרשעותיו הקודמות. השופט המלומד בחן את נסיבות
התאונה הנדונה, עד כמה שהדבר ניתן להיעשות בשלב זה, לפי תיק המשטרה ולפני
שהעניין נדון בבית המשפט".

36. נהיגה, לכאורה, במהירות של 210 קמ"ש במקום 80 קמ"ש (130 קמ"ש מעל המהירות
המותרת) היא עבירה חמורה ביותר, עצם ביצועה מלמד כי אכן צורת נהיגה כזו מהווה
סכנה של ממש לציבור המשתמשים בדרך, מהירות כזו מלמדת על מודעות מלאה לביצוע
העבירה, ומשכך, אף יוחסה לו עבירה של נהיגה בקלות ראש.
אין חולק כי במהירות זו, נפגעת באופן משמעותי יכולת התגובה, מה שמגביר את הסיכון
הנלמד מנסיבות ביצוע העבירה. לצד זאת, לחובתו של המערער שנוהג משנת 2010 - 22
הרשעות קודמות, כשמתוכן 3 עבירות מהירות והאחרונה משנת 2019, ועל כן, אני סבור
כי אכן יש בנסיבות כדי להצביע על מסוכנות גבוהה מצדו של המשיב ועל קיומה של עילת
פסילה עד תום ההליכים.

בית המשפט המחוזי בחיפה

ע"ח 46014-08-20 ג'ומעה נ' מדינת ישראל

תיק חיצוני: 438580/2020

- מסקנת בית משפט קמא באשר למסוכנות המשך נהיגת העורר-נכונה ומבוססת ונמסכת הן על עברו ועל נסיבות ביצוע העבירה מושא ההליך שלפני, ואין כל עילה להתערב במסקנה זו.
37. בית המשפט קמא קבע, בהתאם להוראות הדין, שפסילתו של המשיב מלנהוג ומלקבל ומלהחזיק רישיון נהיגה למשך 6 חודשים החל מיום 21.8.2020, ולא מצא לנכון לקצוב את הפסילה לתקופה קצרה יותר. שקלתי את טיעוני הצדדים, וגם אני סבור כי אין הצדקה בנסיבות שבהן המערער נוהג במהירות קיצון, אינו מספק גרסה בזמן אמת לגבי זהותו של הנהג שלטענתו נטל את המפתחות, ונוכח עברו, הכולל 3 עבירות מהירות, אכן לא מצדיקות קציבה לפסילה מתחת ל-6 חודשים הקבועים בהוראות הדין.
38. המבקש טען כי למרות טענת המדינה ביחס למסוכנות העורר הרי שבחירה המשטרה בתום החקירה שלא לפסול מנהלית את רישיון הנהיגה של העורר, למרות האפשרות הנתונה לה לעשות כן, והמתינה עד להגשת הבקשה לפסילה עד תום הליכים. לרוב ראוי אכן לעשות שימוש בסמכות המוקנית בחוק ולשקול פסילה מנהלית, אך שוכנעתי כי תיק החקירה בשלב הזמנתי לעדות, טרם הסתיים, נותרו פעולות חקירה ואף יש לברך את המדינה משאפשרה למבקש **תקופה משמעותית** להוכיח את טענתו לפיה אחר נהג ברכב, כפי שהתחייב במסגרת חקירתו. הדבר אינו מקהה את המסוכנות כלל ועיקר, התנהלות העורר לאחר מכן מעידה על התנהלות שמגבירה את הסיכון ולא ההפך.
39. באשר לטענה של העדר אחידות, הנני דוחה את הטענה. העורר מפנה להחלטת בית המשפט ב- בפ"ת 11509-08-16 **מדינת ישראל נ' טולדנו**, כשלשיטתו, מדובר במקרה המתאפיין באותן נסיבות אלא שהחלטת בית המשפט קמא הייתה שונה באופן קיצוני. הטענה אין לה יסוד. שם הנהג העלה את טענתו בצורה עקבית ומסר את שמו של הנהג כבר מחקירתו הראשונה (פסקה 13 להחלטה) והמשטרה לא חקרה אותו נהג (מחדל חקירתי) בשונה ממקורו, ואין כל מקום לטענה שהעלה המערער בנדון.
- לאור כל האמור, לא מצאתי כי נפל פגם בהחלטת בית משפט קמא, ואין עילה להתערב בה.
39. תיק החקירה יוחזר לידיה הנאמנות של המזכירות שתמסור אותו לב"כ המשיבה.
- ניתנה היום, י"ד אלול תש"פ, 03 ספטמבר 2020, בהעדר הצדדים.

בית המשפט המחוזי בחיפה

ע"ח 46014-08-20 ג'ומעה נ' מדינת ישראל

תיק חיצוני: 438580/2020

מאזן דאוד, שופט